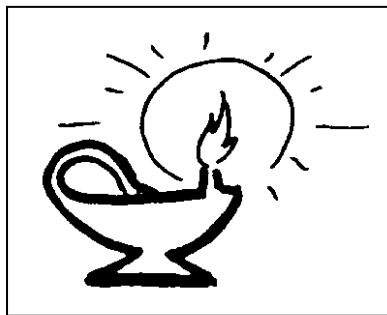

Aszódi **Mécses**

2008. február

VETÉS - ARATÁS

Életünk e földön magvetés,
Születés legyen, vagy temetés,
Bölcső van nálunk vagy koporsó,
Vagy kútba tört a vizeskorsó,
Összeomlott minden cél és terv,
Öröm fog el, vagy fájó keserv,
Mind vetés ez, biztos és igaz,
Tiszta búza, avagy szennyes gaz.

Vetés, vetés, vetés az élet...
Végén aratsz! Hogy mit? Kérde?!
Aratod azt, amit vetettél,
Szép nyár legyen, vagy zimankós tél...
Ha előlép sötét végnapod,
Mit vetettél - majd azt aratod!

Ezért vigyázz! Vess tiszta magot:
Szeretetet, mit Isten adott.
El ne hibázd életed útját,
Oly úton járj, melyen Jézus járt.
Légy az Övé végig, igazán,
Boldogságra így számíthatsz ám!
Az aratás bekövetkezik...
Elkerülni nincs lehetőség.
Ha vetésed áldott volt, igaz,
Ha nem volt ott semmiféle gaz,
Aratásod ünnepi dísz lesz,
Szíved, lelked, elméd boldog lesz.
Énekelve, boldogan aratsz.
S ÖRÖK DICSŐSÉGRE
MEGMARADSZ.

*Ne tévelyegjetelek: Istent nem lehet megcsúfolni.
Hiszen amit vet az ember, azt fogja aratni is:
mert aki a testének vet, az a testből arat majd
pusztulást; aki pedig a Léleknek vet, a Lélekből
fog aratni örök életet.* Gal 6:7-8

Aratni mindenki szeretne. Betakarítani, gya-
rapodni, gazdagodni, kincseket, értékeket
begyűjteni mindenki szeretne. De az aratást

mindenképpen meg kell előznie a vetésnek.
És a vetés fáradságos munka, és nem azon-
nal követi az aratás. Néha sokáig kell várni.
Ahhoz, hogy valaki jó szakember legyen,
sok mindent kell tudnia. Ahhoz, hogy sok
mindent jól tudjon, sokat kell tanulnia.
Ahogy valaki mondta: a tudás édes gyü-
mölcsének a gyökere a tanulás, az keserű
olykor. Ahhoz, hogy valaki kamatokért
jelentkezzék, valamikor a tőkét el kellett
helyeznie. A tőkéért meg szebb időkben
szorgalmas és becsületes munkával meg
kellett dolgoznia. Ma már ezt némelyek
másként teszik.

Mindenképpen: ahhoz, hogy kamatot kap-
jak, kell valami, ami kamatozik. Azt valami-
kor össze kellett gyűjteni, és el kellett
helyezni. Amit vet az ember, azt aratja, és
csak az arathat, aki vetett.

A Példabeszédek könyve azt írja: "*Aki
álnokságot vet, nyomorúságot arat.*" Ezekről a
törvényszerűségekről feledkezünk meg
sokszor, mert bizonyos álnoksággal rövidre
lehet zárni egy ügynek a megoldását. Egy
kis huncutság, umbulda belekeveredik, de
mindenki így csinálja, és így meg van
oldva. De valamikor később kiderül: nincs
megoldva. Az nem volt igazi megoldás, és
sokféle keserű következménye van annak,
hogy ha valaki álnokságot vetett.

Nekünk azt fontos tudatosítani magunk-
ban, hogy végső soron minden, amit mon-
dunk, teszünk vagy mulasztunk: magvetés.
Minden cselekedetünk, vagy annak elmu-
lasztása olyan, mint egy magvetés, ami
előbb-utóbb kikel és terem. És amit vetet-
tünk, az kel ki és az terem. Ez egyrészt
óriási felelősség, hogy egyáltalán nem
mindegy, mit mondok, mit teszek, még az
sem, hogy hogyan mondom és hogyan
teszem. Ugyanakkor, aki ezt komolyan veszi,
és jó magokat vet, abban ez kimond-
hatatlanul nagy reménységet szül: előbb-
utóbb bizonyos, hogy ki fog kelni, és gyü-

mölcsöt fog teremni. Mivel tudom, hogy az jó mag volt, mert azt akartam vetni, egészen bizonyos, hogy valami jó fog kikelni belőle és áldott jó gyümölcse lesz.

Akkor is érdemes ezt tenni, ha nem mi takarítjuk be? Ez is a mai torz gondolkodás egyik szörnyűsége, hogy mindenki maga akarja learatni azt, amit vetett. Hol van ez megírva? Jézus kimondottan beszél arról, hogy van olyan, hogy más a vető és más az arató. A mi feladatunk nem az aratás, hanem a vetés. A vetés gyönyörű munkája. Előkészíteni a jövődőt, gazdagítani az életet, amely gazdagság nem most mindjárt látszik. Most csak azt tudom, hogy mivel a befektetés megtörtént, mivel áldozatot hoztam, csíráképes, tiszta, jó magot vetettem, egészen bizonyos, hogy ki fog kelni és gyümölcsözni fog. Kinek? Majd valakinek. Lehet, hogy én is élvezhetem, lehet, hogy a gyerekeim, az unokáim, vagy egy idegen. De mi a fontos: az, hogy minél többet betakarítsak, vagy az, hogy gazdagítsam az életet?

Jézus itt is szemben áll ezzel a világi szármalmas gondolkozással, és azt mondja: az az igazán emberhez méltó cél, aki gazdagítani akarja az életet. Majdnem mindegy, hogy kinek, csak gazdagabb legyen körülötte az élet. Ezért kész az áldozatra is, nem félti magát. Nagy lehetőség, hogy magokat vethetünk. (...)

Akarjuk, nem akarjuk, vetjük a magot. Mindenki csak azt tudja vetni, amije van, amilyen mag a birtokában van. Csak az fog kikelni belőle, amit elvetett. (...)

Azért szabad ezt tudatosan is végezni. Tudatosan nem vetni gyomokat, és tudatosan vetni, szórni minél gazdagabban a jó magot. Nagyon nagy lehetőség ez. A tulajdon gyermekeink szívébe minél több igemagot behullatni, bízva abban, hogy az majd kikel. Most ő nem is tudja, hogy az behullott a szívébe, de majd kikel. (...)

Pál apostol egy helyen még azt is írja: "Aki szűken vet, az szűken is arat. És aki bőven vet, az bőven is arat." Nem érdemes kispórolni a munkáinkból a becsületességet, az odaadást, a pontosságot, a megbízhatóságot és még sok más értéket. Valahol, valamikor, valakinek egészen bizonyosan kamatozni fog

áldást fog jelenteni.

Nem könnyű így végezni a jó mag vetését. A 126. zsoltárból azt is megtudjuk, hogy van, amikor sírva vet az ember, mert sokszor éppen azok utasítják vissza a szolgálatát, a szeretetét, akikért kész lenne minden áldozatra. Sokszor éppen azoknak nem kell a jó mag, akiknek a legnagyobb szükségük lenne arra, hogy végre valami ilyen is hulljon már az életükbe, és keljen ott ki valami jó is, ne csak gyomok teremjenek.

Bevallom, hogy volt néhány olyan eset az életemben, amikor ezt kellett átélnem, és sírva vettem a magot. Egy-egy olyan ifjúsági csoportban, ahol minden kedvesebb lett volna, mint az Isten igaz beszéde. Egy-egy olyan magukat nagyon okosnak tartó férfiakból álló bibliaórán, ahol minden elvont témáról szívesen filozofáltak volna, csak a bűneiket nem voltak hajlandóak meglátni és megvallani Istennek, és újat kezdeni. Vagy akárhol, ahol nyilvánvaló volt, hogy ha valahol, itt most csak az Isten igéje tudna segíteni, és itt az ige, de nem kellett az ige. Aki szereti azokat, akik közé Isten küldte, az ilyenkor még sírni is képes, de sírva is vetni kell a magot, mert a jó mag egészen bizonyos, hogy kikel. Előbb vagy utóbb, megérem, vagy nem érem, ez teljesen mindegy. Fő az, hogy hulljon a jó mag és igaz, jó termés legyen.

(részletek Cseri Kálmán: Amit vet az ember... c. igehirdetéséből)

40 napos autóböjtöt hirdet az osztrák evangélikus és katolikus egyház

Adjunk lélegzetvételnéyi szünetet a klímának, hagyjuk az autót negyven napra a garázsban - szól a felekezeti közti kezdeményezés mottója. A cél, hogy nagyböjt idején, hamvazószerdától húsvét vasárnapig (február 6-tól március 22-ig) vallástól függetlenül minél többen járjanak gyalog, biciklivel és tömegközlekedéssel, vagy legalább használják közösen az autót. Hansjörg Lein, az evangélikus egyház szuperintendánsa szerint az akció olyan, mint Dávid harca Góliát ellen, ösztönözni kell az embereket, hogy gondolkozzanak el végre arról, mi mindent áldoznak fel a mobilitás oltárán. (MTI)

GYŰLEKEZETÜNK TAGJA

Szabó Apollónia

1979 júniusában születtem Aradon, ahol életem első 11 évét töltöttem, mely - mint utólag látom - életem igen meghatározó része volt. Hívő családban, nagy gyülekezetben nőttem fel.

Bibliai-, iskolai- és zenei tanulmányaimat Aradon kezdtem meg, majd 1990-től Magyarországon folytattam, ugyanis ekkor történt, hogy családom döntése folytán Magyarországra telepedtünk át - 2 öcsém, anyukám, nagymamám, nagypapám és én. Nem volt egyszerű!

Egy évet anyukám testvérének házában töltöttünk Budapesten, amíg sikerült minden hivatalos okmányt elintézni és Kartalra egy családi házat venni - a születésnapomon költöztünk bele.

Bár jó és egyben furcsa is volt, hogy mindenhol magyarul beszélnek, de lényegében minden és mindenki új volt számunkra. Csak egy példa: áprilisban, húsvéti szünet alatt jöttünk át, ami azt jelentette, hogy a szünet előtti héten még Aradon jártam iskolába (magyar nyelvű), a szünet utáni héten viszont már egy számomra teljesen új környezetben, Pesten folytattam az általános iskola 5.osztályát. Az ezt követő nyári szünetet pedig tanulással töltöttem, mert nyár végén különbözeti vizsgát kellett tennem több tantárgyból.

Egy valami azonban itt sem volt más, ami itt is ugyanúgy „működött”, mint odaát: a JÓATYA SZERETETE ÉS GONDVISELÉSE! „Teljesíti az istenfélők kívánságát, meghallgatja kiáltásukat és megsegíti őket” (Zsolt 145:19) Ezt végig éreztük, mert any-

nyira gördülékenyen és viszonylag hamar megoldódtak dolgok, hogy utólag nem győztünk csodálkozni rajta.

A Pesten töltött idő alatt a pestimrei baptista gyülekezetbe jártunk, melynek akkor Győri Kornél testvér volt a lelkipásztora, Gál János testvér pedig az orgonistája, aki nagyon felkarolt, és hétköznapi esténként tanított engem harmóniumozni. 11 évesen a felnőttekből álló énekkarba is meginvitáltak. Az ebben a gyülekezetben töltött idő viszonylag rövid volt, ám annál tartalmasabb, emlékezetesebb - például életem első gyerektábori élményét is ekkor szereztem, Tahiban.

1991-ben költöztünk le Kartalra, ahol gyülekezetbe jártunk, 1995-ben itt történt a bemelegítésem is, melyre az elhatározásom Kulcsár Tibor lelkipásztor testvér egyik evangélizációja során született meg. Döntésemet azóta sem bántam meg!

Középiskolai tanulmányaimat a budapesti Pedagógiai Szakközépiskolában végeztem, majd 2006-ban a Baptista Teológiai Akadémián szereztem kántori diplomát. Jelenleg az egri Eszterházy Károly Tanárképző Főiskola diplomára épülő, levelezős énekzene tanári szakán vagyok másodéves hallgató. Csekély zenei tálentumomat, amit a JóAtyától kaptam igyekszem gyülekezeti szolgálataimban kamatoztatni, valamint a Baptista Egyház Központi Énekkarának tagjaként is szeretnék Istenünk dicsőítésére, magasztalására méltónak lenni.

2004-től járok az aszódi gyülekezetbe, ahol az első perctől kezdve jól érzem magam mind lelkileg, mind testileg. Ezúton is szeretnék a gyülekezetnek köszönetet mondani ezért!

Még egy érdekesség, ami eddigi életutam során tényként volt jelen. Nagy gyülekezetből indultam és egyes életszakaszaim során egyre kisebb gyülekezetekbe vezért az Úr. Ezt nem tartom véletlennek - és itt szeretnék hálát adni a galgagyörki testvérekért. Az eddig náluk töltött alkalmak során mindig feltöltődtem lelki erővel és kívánom, hogy ez a jövőben is így lehessen.

Soli deo gloria!

CSAK A SZERETET SZÁMÍT

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy gazdag ember. Rengeteg pénze volt, olyan sok, hogy maga sem tudta, mennyi.

A kisebb értékű pénzeket is mind aranyra váltotta, az aranyakat pedig egy vasládába bezárva tartotta.

De nem csak gazdag volt ez az ember, hanem zsugori is. Soha nem adta ki kezéből az aranyakat, soha nem segített senkinek. Még élete végén, haldokolva is csak a pénzre gondolt:

- Ha meghalok, a pénzemet tegyétek a koporsómba! Biztosan szükségem lesz rá a túlvilágon. A láda kulcsa itt van a nyakamba akasztott zsinóron.

Amikor meghalt, a legidősebb fia leoldotta nyakáról a kulcsot, és a pénz java részét elrejtette magának. Néhány aranyat azonban betett a koporsóba.

A gazdag ember igen megéhezett, mire átért a túlvilágra. Dühös volt, hogy nem az összes pénztét temették el vele, de most már nem mehetett vissza a földre.

Látott a mennyben egy roskadásig megtérített asztalt, tele mindenféle finom falattal.

- Mennyibe kerül ez a nagyszerű halkülönlegesség? – kérdezte a közelben álldogáló angyal.

- Nálunk minden nagyon olcsó. Egy kopejkába kerül.

- És az a pástétom? – kérdezte a másik ételre mutatva.

- Az is csak egy kopejka, itt mindegyik egy kopejkába kerül.

- Nagyszerű, ez igazán olcsó. Vígán lakmározhatok az aranyakból – mondta, s ezzel kiválasztott egy különleges ételt. Amikor azonban fizetni akart, az angyal tagadólag rázta a fejét.

- Nem tudom felváltani. Különben is, ez a pénz nem érvényes nálunk.

- Hogyhogy? – méltatlankodott a gazdag ember. – Az én aranyaimat itt nem akarják elfogadni?!

- Nálunk – mondta mosolyogva az angyal – csak annak a pénznem van értéke, amelyet már egyszer elajándékoztak valakinek.

(orosz népmese nyomán)

- Főnök, meg kell adnia a fizetésemelést! Három cég is érdeklődik utánam!

- Igazán? És melyek azok a cégek?

- Az áramszolgáltató, a gázművek és a vízművek.

.....

A férj hajnalban részegen állít haza. Az asszony már az ajtóban várja.

- Nem szégyelled magad?! Te disznó! Hajnali fél háromkor mersz hazaállítani?!?

Mire a férj:

- Csend legyen, asszony! Éppen elég büntetés nekem, hogy duplán látlak...

.....

Két tanár a tanáriban:

- Te, Gizi, szépen fejlődik az osztályod! Arra a kérdésre, hogy ki volt a legnagyobb királyunk, már csak nyolcan írták, hogy Burger King!

RENDSZER

Nagybátyám minden este elővette a noteszét és sorra beleírta másnapi teendőit, kezdve az otthoni, majd a munkahelyi, végül a társadalmi kötelességein. Miután biztosította magát, hogy semmi sem maradt ki, noteszét kötelességeivel és gondjaival együtt kabátja zsebében hagyva lefeküdt és jót aludt.

Megfigyeltem, hogy azok az emberek a legnyugodtabbak és kiegyensúlyozottabbak, akik megszokták, hogy rendezzék és rögzítsék gondolataikat.

A gondolat, ahogy hirtelen jön, úgy hirtelen el is mehet, és ha nem fogjuk meg, lehet, hogy soha többé nem érjük el. Ezért van az, hogy komoly iparosok, művészek és felfedezők azonnal feljegyzik ötleteiket. Így azok megmaradnak. De kisebb emberek is sok kellemetlen feledékenységet, meglepetést, felsülést és zavart kerülhetnek el. Nyugalom és béke származik abból, ha mindig tudjuk, hol, mikor és mit kell tennünk.

Dr. Szenthelelyi-Molnár István

Impresszum:

Szerkesztette: Mártonné Szászi Ildikó
Aszódi Baptista Gyülekezet
2008/02.